

Willemien Bloemink

De geur van witte fnesia's

*Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen
en/of personages berust op louter toeval.*

Copyright © 2021 WB Publishers

Eerste druk november 2021

Tweede druk november 2022

Omslagontwerp Willemien Bloemink

Vormgeving binnenwerk Willemien Bloemink & Optima Grafische Communicatie

Druk Optima Grafische Communicatie, Rotterdam

ISBN: 978 90 9035492 7

NUR: 320

www.willemienbloemink.nl

Niets uit deze uitgave, met uitzondering van titelbeschrijving en korte citaten ten behoeve van een boekbespreking, mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor mijn drie musketiers

*'God vervult niet al onze wensen,
wel al Zijn beloften'*

De Herberg

*Dit mens zijn is een soort herberg
Elke ochtend weer een nieuw bezoek
Een vreugde, een depressie, een benauwdheid,
Een flits van inzicht komt
Als een onverwachte gast.*

*Verwelkom ze, ontvang ze allen gastvrij!
Zelfs als er een menigte verdriet binnenstormt
Die met geweld je hele huisraad kort en klein slaat.*

*Behandel dan toch elke gast met eerbied.
Misschien komt hij de boel ontruimen
Om plaats te maken voor extase ...*

*De donkere gedachten, schaamte, het venijn,
Ontmoet ze bij de voordeur met een brede grijns,
En vraag ze om erbij te komen zitten.*

*Wees blij met iedereen die langskomt,
De hemel heeft ze stuk voor stuk gestuurd
Om jou als raadgever te dienen.*

Rumi

Drie kleine kleutertjes

Laatste dag van de zomervakantie 2009

Dank U voor deze nieuwe morgen,

dank U voor deze nieuwe dag.

Dank U dat ik met al mijn zorgen

bij U komen mag.

Ze kunnen er net niet bij, hoe hoog ze ook proberen te springen. De wind is sterk en trekt de sliert van de vlieger keer op keer de hoogte in, zodat de kleine handjes steeds misgrijpen. Drie blije kleutertjes dansen op het strand in de hoop toch de lange rode staart te kunnen pakken. Ik bekijk het vanuit mijn strandstoel, die ik met veel zorg achter het windscherm in het zand heb neergezet. Wat ik zie, lijkt een afspiegeling van de onmacht die ik voel. Een onbestendig gevoel van leegte en eenzaamheid bekruipt me. Alsof er iets van mezelf is geamputeerd. Er mist iets en dat gemis dreigt dit blije moment te overschaduwten. Ik probeer het gevoel te verdringen. Er is zoveel gebeurd, zoveel gezegd en zoveel niet gezegd.

De golven banen zich een weg naar de duinen. Steeds dichterbij komt het water bij de heuvel die ik samen met de kinderen heb opgeworpen om te beklimmen als de vloed zou komen. Ze hebben er even op gestaan, zijn ervan afgegleden, probeerden er overheen te springen, maar nu het water eindelijk komt, is de interesse weggeëbd. Ik wil er zelf even op gaan staan, even weer dat gelukzalige gevoel ervaren van vroeger. De elementen en ik. Ik klim op de hoopjes zand, want een heuvel is het nauwelijks meer te noemen. Als een kapitein kijk ik over zee op zoek naar een vuurtoren. Op zoek misschien naar een veilige haven. De golven beuken ondertussen tegen de fundamenten van mijn vesting en nemen gedachten mee. De eeuwig onrustige gedachten die mijn leven al bijna drie jaar lijken te beheersen.

Nu de zee op haar hoogste punt is geweest en de zon alweer boven aan de hemel heeft gestaan, begint het toch wat frisser te worden. Hoewel de kinderen hun badjassen aan hebben en niet veel van de afkoeling lijken te merken, begin ik alvast de spullen bij elkaar te rapen en in de bolderkar te leggen. Het drietal is nog flink aan het scheppen en er worden nog volop zandtaarten gebakken en naar mij toe gebracht. Met goed passen en meten lukt het alle stokken, badlakens, schepjes en emmers zo in de kar te plaatsen dat er nog net ruimte is om de jongste van het stel, de 2-jarige Elske, bovenop de lading te zetten zonder de angst dat ze er bij

de eerste de beste hobbel weer vanaf rolt. Ik neem me voor de volgende keer minder spullen mee te nemen. Ik weet dat het zinloos is om deze gedachte serieus te nemen. Als ik een dagje op pad ga, neem ik meestal zoveel mee dat mensen die mij zien lopen moeten denken dat ik minstens drie weken wegblijf.

‘Spullen inleveren, we gaan!’ roep ik naar de kinderen.

‘We komen,’ fluistert de wind in mijn oren. Nog een laatste heuveltje, nog even met de teentjes in het water, maar dan worden toch met gezonde tegenzin de schepjes en emmers naar me toe gebracht en gaan we op huis aan.

Ruben, de oudste van 4 jaar, helpt de kar trekken en Annefloor van 3 zorgt ervoor dat de spullen - en zeker Elske - niet van de kar af vallen. Honderduit vertellen ze over zon en strand. De enthousiaste stemmetjes van de kinderen zorgen voor een glimlach op mijn gezicht. De meeste mensen zijn bezig het strand te verlaten om thuis warm te gaan eten, zo ook wij. Het is gelukkig niet ver en daar wacht een warme douche. Zo loopt een prachtige stranddag ten einde.

De zeelucht heeft hongerig gemaakt en voor ik het weet, zijn de borden macaroni leeg. Zo’n dag kan voor de kinderen natuurlijk niet lang genoeg duren, maar als ook de vanillevla, waar altijd nog wel een gaatje voor gevonden kan worden, verorberd is en ze nog heel even hebben mogen spelen, moeten ze er toch aan geloven.

‘Snel pyjama’s aan en naar bed. Morgen maken we er weer een fijne dag van,’ zeg ik. Er gebeurt niets. De kinderen vertonen geen enkel teken dat ze mij gehoord hebben, ik word duidelijk genegeerd.

‘Joehoe, zijn jullie doof?’ vraag ik.

Alle drie kijken ze met verbaasde ogen even op, maar gaan dan rustig verder met waar ze mee bezig zijn. Drie tegen een, het voelt oneerlijk. Ik sta op het punt heel boos te worden, maar realiseer me dat boos worden het fijne gevoel van de dag zou verpesten voor hen, maar meer nog voor mij. Even laat ik hen nog hun gang gaan. Dan besluit ik mijn geheime ‘wapen’ in te zetten.

‘Zal ik nog even voorlezen, jongens?’

Deze vraag doet het altijd goed.

‘Ja mam, van grote beer en kleine beer!’ roept Ruben het hardst van allemaal. In een mum van tijd zitten drie kleine kleutertjes keurig in hun pyjama’s op het grote bed, klaar voor een verhaaltje voor het slapen gaan. Voorlezen wordt langzamerhand leuk en maakt het bedritueel compleet. Ik geniet van de kinderboeken die door mijn handen gaan, de boeken die zo vaak getuigen van onbevangingheid, van verborgen humor en een knipoog. Hoewel Elske nog erg klein is en dat wat ik voorlees, niet allemaal begrijpt, heb ik al lang geleden

besloten de kinderen bij elkaar op de kamer te laten slapen. De voordelen wegen absoluut op tegen de nadelen. Natuurlijk wordt de ene keer de slaap wat sneller gevat dan de andere keer, maar ik hoop op deze manier bij te dragen aan de saamhorigheid tussen de kinderen. Iedereen nog even plassen. Speentjes en knuffelbeesten moeten geteld en op het juiste plekje gelegd. Ik maak mijn ronde langs de bedden voor een knuffel en een kus en dan zingen we met elkaar

*Ik ga slapen, ik ben moe
Sluit allebei mijn oogjes 'stoep'
Here, houdt ook deze nacht
Over ons allemaal trouw de wacht, amen.*

Ik heb geprobeerd 'toe' te laten zingen in plaats van 'stoep,' maar tot nu toe is dat hopeloos mislukt. Elske zingt al een paar woordjes mee, maar dan komt er voortijdig een heel hard AMEN. Als alle hoofdjes op de kussens liggen, begin ik te lezen en één voor één gaan bij allemaal de luikjes dicht. Ik kijk vertederd naar mijn drietal. Stuk voor stuk in een heerlijke, diepe slaap.

Nu wacht mij de taak, zoals elke avond, om beneden de boel op te ruimen. De autootjes in de bak voor de autootjes, de kleurpotloden in de creativiteitstoren, de poppen in de kinderwagen. Een zich herhalend patroon en toch elke avond weer anders. Het speelgoed van de dag gaat door mijn handen. Ze zijn samen weer drie dagen ouder geworden. Door de stilte vult mijn hoofd zich ongewild opnieuw met allerlei gedachten. Het is een mooie zomer geweest. De zon heeft erg haar best gedaan een steentje bij te dragen en de kinderen hebben veel buiten kunnen spelen. Vakantie naar het buitenland is er niet van gekomen. Rouwig kan ik daar niet om zijn. Ik heb niet zo'n behoefte gevoeld om met drie kleuters op expeditie te gaan naar een plek waar het altijd meer behelpen is dan thuis. Ook nu weer is het strand aan de Nederlandse kust minstens zo geweldig gebleken als aan de kust van welk ver oord rond de Middellandse Zee. De weekendjes aan het strand hebben het gevoel gegeven van een eindeloze en onvergetelijke vakantie.

De kinderen zijn gegroeid, ze hebben geleerd om met elkaar te spelen en niet meer elkaars hoofden continu te gebruiken als verkapte trommels of boksballen. Gillen en huilen heeft meer en meer plaats gemaakt voor praten. Ook het logeren bij mijn ouders, opa Peter en oma Liesbeth, is een ervaring geworden die lang in het geheugen van de kinderen zal blijven hangen. Ze mochten een weekje logeren, terwijl ik aan het werk was. Opa en oma hebben er een echte feestweek van gemaakt. Aan mij nu weer de edele taak om de kinderen te laten wennen aan een

leven zonder elke dag een uitje of pretpark. Zo hebben veel mensen om ons heen gestaan deze zomermaanden. Ze hebben ons er doorheen geholpen en de kinderen een leuke tijd gegeven. Als een warme deken om ons heen is er voor mij en de kinderen gezorgd door mensen die echt van ons houden.

Nu begint het circus van school weer, met alle bijbehorende verplichtingen. Onherroepelijk denk ik op deze avond terug aan die zwarte dag eerder dit jaar, woensdag 27 mei.

Woensdag 27 mei 2009

Plundered and poisoned

Our future, our dreams

Lord, end our madness

Carelessness, greed

De remigratie als gezin vanuit Engeland, vandaag op de kop af drie jaar geleden, is bepaald niet zonder slag of stoot gegaan. Alsof ik een marathon moest lopen. Ik heb nooit een marathon gelopen en moet dat ook zeker niet doen. Ik kom nog niet tot de hoek van de straat, want dan hijg ik al als een oud paard. Toch moet het gevoel bij de finish van een marathon vergelijkbaar zijn met wat wij voelden toen we eindelijk weer in Nederland neerstreken.

We hadden een beter moment in ons leven kunnen kiezen, maar dat deden we niet. Nee, wij kozen ervoor heel veel dingen tegelijk te willen doen. Verhuizen, nieuwe baan, een voor mij enorm veranderd vaderland, alle vastigheden tegelijkertijd overboord. Ruben kon nog maar net lopen en Annefloor was pas 8 weken oud toen we dozen begonnen uit te pakken. Bijna krampachtig kwamen we tussen alle bedrijven door onze sociale verplichtingen na en probeerden iedereen maar vooral onszelf ervan te overtuigen dat we het prima voor elkaar hadden. Beiden gingen we ervan uit, daar zonder kleerscheuren uit te komen. Niets bleek minder waar.